

der kunne modtage deres Sygehjælp af deres egne Kasser, som ganske vist faa Statstilskud, men som dog ere deres egne Kasser, som de væsentlig selv opretholde, og hvor Hjælpen retter sig efter de Bidrag, der ydes. Faar man en Hjælp, selv om det bliver en Hjælp i Lighed med Alderdomsunderstøttelsen, er det dog en offentlig Hjælp, som Medborgerne mange Gange trykke sig ved at udrede, navnlig naar der bliver mange af den Slags Tilfælde. Det kan aldrig blive det samme for vedkommendes Selvagtelse, som hvor man selv har ydet sit Bidrag til Hjælpen, selv om Kassen faar en vis pekuniær Støtte fra det offentlige, navnlig fra Statskassens Side. Altsaa Forskellen mellem det Forslag, det ærede Medlem omtalte, og vort Forslag for Fiskernes Vedkommende er, at vort Forslag bygger paa Hjælp til Selvhjælp og Arbejdsgivernes Forsørgelsespligt i Lighed med den industrielle Forsikringslov og slet ikke lægger Byrderne paa Kommunerne, men derimod kun gør Regning paa Bidrag fra Statskassens Side. Jeg kan tilføje den ganske vist, om man vil, mere eller mindre overfladiske Betragtning, at alle de deri interesserede, som jeg har talt med, fandt det rimeligt og vilde finde det overordentlig lykkeligt, om en saadan Forsørgelseskasse kunde blive indrettet som den, her er nævnt, hvor de ved et Bidrag af 5 Kroner om Aaret kunde sikre deres efterladte en Ret til Understøttelse. Jeg tror ikke, at man skal gaa ud fra, at Fiskerne ville foretrække en Hjælp, selv om de fik den fuldstændig gratis, naar den blev ydet af Kommunerne, altsaa noget i Lighed med Alderdomsforsørgelse, for en Hjælp, som de kunde faa paa den Maade, der her er foreslaaet. Det tror jeg paa ingen Maade. Som ærede Medlemmer maaske have gjort sig bekendt med, gaar Forslaget ud paa at yde Hjælp ved Ulykkestilfælde, hvad der jo her overvejende er Tale om. Invaliditet i den Forstand, at den stammer fra Ulykkestilfælde — den Invaliditet, der stammer fra Sygdom, er der jo ikke Tale om — er jo yderst sjælden. I Reglen drejer det sig ved Ulykkestilfældene her jo om Liv eller Død. Indtræffer Døden, er der jo intet Spørgsmaal om Invaliditet, og det er derfor kun i ganske enkelte Tilfælde, at vedkommende blive saa lemlæstede eller ødelagte, at de ville kunne gøre Fordring paa den Art af Hjælp, og der vil derfor blive langt færre Tilfælde af Invaliditet end ved den industrielle Forsikring. Naar vi gaa ud fra en Aarsløn af 600

Kr. for Fiskerne for at sætte det nogenlunde beskedent, vil det vist ingenlunde være urimeligt at gaa ud fra, at der kan ydes en Enkeforsørgelse af 2400 Kr., hvad der kun er Halvparten af det Beløb, der kan faas for fuldstændig Invaliditet i de højere Arbejdsklasser efter den industrielle Lov, nemlig 4800 Kr. Det er altsaa Halvdelen deraf, som der hyppigst vil være at udrede efter denne Lov, nemlig som Enkeforsørgelse; i Tilfælde af fuldstændig Invaliditet vil Beløbet stige til 3600 Kr. til Manden. Vi ere gaaede ud fra — og jeg tror, det vil være saa nogenlunde rigtigt — at for et Aarsbidrag af 5 Kroner ville Fiskerne normalt kunne sikre sig denne Understøttelse. Naar man regner, at i de industrielle Klasser vil man for et Bidrag af en halv Snes Kroner om Aaret kunne udrede de Erstatninger, der der er Tale om, op til 4,800 Kr., vil man maaske kunne gaa ud fra, at naar man kun skal udrede i Reglen Halvdelen deraf, vil ogsaa den halve Præmie af 5 Kroner aarlig nogenlunde kunne slaa til. Derimod indrømme Forslagsstillerne selvfølgelig, at overalt, hvor der bliver Tale om større Ulykker, vil det ikke kunne slaa til, saa den Hjælp, der fra det offentlige Side skulde ydes, vil netop være en Hjælp til de saakaldte store Kalamiteter, hvor mange Menneskeliv gaa tabte paa en Gang. I de daglige Forhold vil derimod normalt 5 Kr. kunne slaa til. Naar man derfor spørger om, hvor stor Risikoen vil være for Statskassen — vi have jo lagt Risikoen, Underbalancen over paa Statskassen — da tillod jeg mig allerede i Fjor at nævne, at man gik ud fra en Fiskerbefolkning af 11,000 Mennesker. En stor Del af disse Fiskere maa siges at være Fiskere ved Indvande, som ere lidet udsatte for særlig Fare i saa Henseende, og en stor Del af Fiskerne i Ribe og Ringkøbing Amter nyder jo godt af Harbørefonden eller kan paa anden Maade blive hjulpen. Der vil altsaa næppe blive saa mange Tusinder af egentlige Havfiskere, som man nærmest tænker paa som dem, der ville komme ind under Loven, saa Statskassens Risiko vil i Virkeligheden være ganske overordentlig ringe og kan ikke blive af nogen Betydning. Men selvfølgelig er det Forslagsstillerens Mening, at det er en Mangel, at man foreløbig maa lægge Risikoen over paa Statskassen, fordi man ikke kan sætte en bestemt Sum, men naar man først har indvundet de fornødne Erfaringer, er der intet mere i Vejen for at sætte et bestemt Bidrag fra Statskassens Side, saa